

МИХАИЛ БУЛГАКОВ ГОВОРЕЩО КУЧЕ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

Всеки си има свой подход към културната дейност.

Руска пословица

С влаковете винаги е така: пътува, пътува и току се забие в някой толкова затънтен край, че там няма друго освен гори и културни дейци.

Такъв един влак се забил на някаква гара на Мурманската жп линия и изплюл някакъв човек. Човекът останал на гарата точно толкова, колкото и влакът — три минути — и си заминал, но последствията от посещението му били неизброими. Човекът успял да притича през гарата и да лепне два афиша: единия на ръждивата стена до камбаната, другия на вратата на невзрачната сграда с табела:

КЛУБ НА ЖП-ТО

Афишите предизвикаха на гарата вавилонско стълпотворение. Хората дори се качваха един другиму на раменете.

Минувачо, спри! Побързайте да видите!
Само веднъж, след което заминават за Париж!
С разрешение на началството.
Прочутият каубой и факир
ДЖОН ПИРС

Със своите световни номера като: ще танцува с кипящ самовар на главата, ще мине бос по натрошено стъкло и ще легне с лице върху него.

Освен това по желание на уважаемата публика ще бъде изяден жив човек, ще има и сеанси на говорене с корем. В заключение ще бъде показано прорицаващо говорещо куче или чудото на XX век.

С уважение, Джон Пирс — бял маг
Вярно:
Председател на управата на клуба

* * *

След три дена клубът, който побираше обикновено осем души, побра четиристотин, от които триста и петдесет не бяха негови членове.

Надойдоха дори селяни от околните села и клиновидните им бради надничаха от балкона. Клубът боботеше, смееше се и гълчавата в него се вдигаше от горе на долу. Като птиче изпърха слух, че ще бъде изяден жив председателят на местния профкомитет.

Телеграфистът Вася седна на пианото и под звуците на „Тъга по родината“ пред публиката застана каубоят и маг Джон Пирс.

Джон Пирс се оказа хилав човек в трико с телесен цвят, обсипано с пайети. Той излезе на сцената и изпрати на публиката въздушна целувка. Публиката му отговори с ръкопляскания и вопли:

— Почвай–ай!

Джон Пирс отстъпи крачка назад, усмихна се, а румената балдъза на председателя на управата на клуба изнесе на сцената кипящ тумбест самовар. Председателят, седнал на първия ред, се изчерви от гордост.

— Вашият самовар ли е, Федосей Петрович? — зашепна възхитената публика.

— Моят — отговори Федосей.

Джон Пирс хвана самовара за дръжките, стовари го на един поднос, а после вдигна цялото съоръжение на главата си.

— Маестро, моля — туш — каза той глухо.

Маестро Вася натисна педала и тушът заподскача по клавишите на разстроено пиано.

Като мятеше мършави крака, Джон Пирс затанцува по сцената. От напрежението лицето му стана кръв червено. Самоварът громолеше с крачета по подноса и плюеше.

— Бис! — кънтеше клубът.

След това Пирс показва и други чудеса. Той се събу и тръгна по натрошеното гарово стъкло, после легна с лице в него. Последва антракт.

* * *

— Яж жив човек! — взе да вие театърът.
Пирс сложи ръка на сърцето и подкани:
— Моля желаещия.
Театърът замря.
— Петя, излез — предложи нечий глас от страничната ложа.
— Брей, че умник — отговориха пак оттам, — ти излез.
— Та значи няма желаещи? — попита Пирс и кръвожадно се усмихна.
— Върни ни парите! — избумтя нечий глас откъм балкона.
— Поради липса на желаещ да бъде изяден номерът се отменя — обяви Пирс.
— Хайде сега кучето! — крещяха в партера.

* * *

Кучето ясновидец се оказа на вид най-невзрачен пес от породата помияр. Джон Пирс застана пред него и отново подкани:

— Моля желаещите да разговарят с кучето да се качат на сцената.

Като лъхаше тежко на изпитата бира, председателят на клуба се качи на сцената и спря пред песа.

— Моля, задавайте въпроси.

Председателят помисли, пребледня и сред мъртвата тишина попита:

— Кученце, колко е часът?

— Девет без четвърт — отговори с изплезен език песът.

— Божке! — изписука някой на балкона.

Селяните взеха да се кръстят и като се блъскаха един в друг, в миг опразниха балкона и се разотидоха.

— Слушай — каза председателят на Джон Пирс, — виж какво, мой човек, казвай колко ти струва песът?

— Но моля ви се, другарю, песът не ми е за продан — кученцето е учено, ясновиждащо.

— За две десетачки даваш ли го? — заинати се председателят.

Джон Пирс отказа.

— Три — каза председателят и си бръкна в джоба.

Джон Пирс се колебаеше.

— Кученце, искаш ли на мен да слугуваш? — попита председателят.

— Желаем — отговори песът и се изкашля.

— Пет! — изрева председателят.

Джон Пирс изохка и склони:

— Хайде, вземете го.

* * *

Следващият влак откара нагостения с бира Джон Пирс. Същият отнесе и петте десетачки на председателя.

Следващата вечер клубът отново побра триста души.

Песът стоеше на естрадата и замислено се усмихваше. Председателят се изправи пред него и попита:

— Е, скъпи милорде, как ти хареса при нас, на Мурманската железопътна линия?

Но милордът остана абсолютно безмълвен.

Председателят пребледня.

— Какво ти става? — попита той. — Да не онемя случайно?

Песът и на това не пожела да отговори.

— Той с глупаци не разговаря — обади се злорад глас откъм балкона. Всички прихнаха.

* * *

Точно след седмица влакът изтърси на гарата някакъв човек. Този човек не разлепи никакви афиши, а стиснал под мишница чантата си, тръгна право към клуба и попита за председателя на управата:

— Тук при вас ли има говорещо куче? — попита собственикът на чантата председателя на клуба.

— При нас — отговори председателят и се изчерви, — ама кучето се оказа фалшиво. Дума не обелва. Оня е бил мошеник. Говорил е с корема си вместо него. Изгоряха ми паричките.

— Та-ака — каза замислено чантата, — пък аз, другарю, съм ви донесъл тук едно документче — уволняват ви като завеждащ клуба.

— Но защо? — ахна смаяният председател.

— Ами защото вместо да се занимавате с културна дейност, сте превърнали клуба на панаир.

Председателят наведе глава и пое документа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.